

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Vrchní soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Trebatického, Ph.D., LL.M. a soudců JUDr. Jana Klášterky a Mgr. Bc. Tomáše Jirmásky ve věci

žalobkyně:

TP Insolvence, v.o.s., IČO 03296636
sídlem Černokostelecká 281/7, 100 00 Praha 10
insolvenční správce dlužnice G.A.M. HEAT spol. s r.o.,
IČO 14799456
sídlem Dubějovická 346, 257 63 Trhový Štěpánov
zastoupená advokátkou JUDr. Klárou Tomaierovou
sídlem Černokostelecká 281/7, 100 00 Praha 10

proti

žalované:

G.A.M. HEAT GmbH, jiné reg. č. HRB 3477
sídlem Industriepark Magdeburger Str. A Nr. 10
Gommern 39245 Spolková republika Německo
zastoupená advokátkou Mgr. Hedvikou Hartmanovou
sídlem Kaprova 15/11, 110 00 Praha 1

o neúčinnost právního jednání

o odvolání žalované proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 11. dubna 2023, č. j. 75 ICm 3065/2020-169, ve spojení s usnesením ze dne 10. května 2023, č. j. 75 ICm 3065/2020-175

takto:

- I. **Rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 11. dubna 2023, č. j. 75 ICm 3065/2020-169, ve spojení s usnesením ze dne 10. května 2023, č. j. 75 ICm 3065/2020-175, se potvrzuje.**
- II. **Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni náhradu nákladů odvolacího řízení ve výši 8 228 Kč k rukám advokátky JUDr. Kláry Tomaierové do tří dnů od právní moci rozsudku.**

Odůvodnění:

1. Krajský soud v Praze (dále jen „soud“ nebo „soud prvního stupně“) ve výroku uvedeným rozsudkem:

[1] Určil, že v bodě I. výroku uvedené bezhotovostní platby dlužnice G.A.M. HEAT, spol. s r.o. (dále jen „dlužnice“) v celkové výši 2 435 544,33 eur, provedené ve prospěch žalované, z bankovního účtu dlužnice č. 5171510016/4000, ve prospěch účtu žalované č. 5175350005/4000 v době od 18. 3. 2016 do 11. 2. 2019 jsou neúčinnými právními úkony (bod I. výroku).

[2] Určil, že v bodě II. výroku uvedené bezhotovostní platby dlužnice provedené ve prospěch žalované z bankovního účtu dlužnice č. 5002207489/5500, ve prospěch účtu žalované č. 5175350005/4000, dne 28. 12. 2018 ve výši 16 995,53 eur a dne 27. 12. 2016 ve výši 2 052,51 eur jsou neúčinnými právními úkony (bod II. výroku).

[3] Uložil žalované povinnost zaplatit do majetkové podstaty dlužnice částku ve výši 2 454 592,37 eur do tří dnů od právní moci rozsudku (bod III. výroku).

[4] Rozhodl o povinnosti žalované zaplatit žalobkyni k rukám jejího zástupce náklady řízení ve výši 31 036,50 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku (bod IV. výroku).

2. Doplnujícím usnesením ze dne 10. 5. 2023, č. j. 75 ICm 3065/2020-175, soud prvního stupně uložil žalované povinnost zaplatit státu na účet soudu prvního stupně soudní poplatek za návrh na zahájení řízení 2 000 Kč (bod I. výroku) a náklady řízení hrazené státem ve výši 2 823,92 Kč (bod II. výroku), to vše do tří dnů od právní moci rozsudku.

3. Soud prvního stupně v odůvodnění rozsudku nejprve zrekapituloval průběh insolvenčního řízení dlužnice:

[1] Insolvenční řízení dlužnice bylo zahájeno věřitelským insolvenčním návrhem doručeným soudem dne 15. 3. 2019 (A-1). Vyhláška o zahájení insolvenčního řízení byla v insolvenčním rejstříku zveřejněna dne 18. 3. 2019 (A-4).

[2] Usnesením ze dne 6. 9. 2019 (A-85), které nabylo ve výroku I. právní moci dne 23. 3. 2020 jeho potvrzením usnesením Vrchního soudu v Praze (dále jen „odvolací soud“) ze dne 16. 3. 2020 (A-122), byl zjištěn úpadek dlužnice a insolvenční správkyň jmenována JUDr. Lucie Marešová.

[3] Usnesením ze dne 24. 9. 2019 (B-4) byla JUDr. Lucie Marešová soudem odvolána z funkce insolvenční správkyň a insolvenční správkyň byla ustanovena žalobkyně TP Insolvence, v.o.s. (dále jen „správkyň“).

[4] Usnesením ze dne 25. 3. 2020 (A-126) zamítl soud návrh správkyň na vydání předběžného opatření, jímž by bylo dlužnici zakázáno nakládat s majetkovou podstatou a dispoziční právo k majetkové podstatě by přešlo na správkyň. Usnesením odvolacího soudu ze dne 29. 4. 2020 (A-139) bylo rozhodnutí potvrzeno s právní mocí dne 4. 5. 2020.

[5] Usnesením ze dne 5. 5. 2020 (B-34) byl na majetek dlužnice prohlášen konkurs, rozhodnutí bylo potvrzeno usnesením odvolacího soudu ze dne 24. 8. 2020 (B-47), které nabylo právní moci dne 25. 8. 2020.

4. Dne 4. 9. 2020 podala správkyň (dále též „žalobkyně“) žalobu na určení, že právní jednání dlužnice ve formě bezhotovostních plateb provedených ve prospěch žalované a specifikovaných ve výroku rozsudku jsou neúčinná vůči věřitelům dlužnice. K tomu uvedla, že:

- Dlužnice v době tří let před zahájením insolvenčního řízení provedla od 18. 3. 2016 do 11. 2. 2019 (dále jen „rozhodné období“) ve prospěch účtů žalované platby, jimiž zvýhodnila žalovanou oproti ostatním věřitelům, neobdržela za ně žádné přiměřené protiplnění a provedla

je ve prospěch osoby blízké, se kterou tvořila koncern, a to v době, kdy se již nacházela ve stavu faktického úpadku.

- Jednalo se tak o právní jednání bez přiměřeného protiplnění podle § 240 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), dále jen „IZ“ nebo právní jednání zvýhodňující žalovanou oproti ostatním věřitelům podle § 241 IZ.

- Zákonnou domněnku úpadku žalovaná nevyvrátila.

5. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby s tím, že:

- Platby byly učiněny na základě faktur vystavených žalovanou za poskytnuté služby, nešlo proto o právní jednání bez přiměřeného protiplnění.

- Nemohlo se jednat ani o zvýhodňující právní jednání, protože zvýhodňujícím právním jednáním nemůže být běžně fakturované plnění za dodávky materiálu k výrobě plynových zásobníků, plnění za služby spočívající v personálním zajištění a další služby hrazené žalovanou za dlužnici.

- Dlužnice nebyla v roce 2015 ani v roce 2016 v úpadku. V majetku dlužnice byly prostředky k prokázání této skutečnosti vyplývající ze zprávy nezávislého auditora znaleckým posudkem či dodatkem k již posudku vypracovanému.

6. Insolvenční soud vyšel ve skutkové rovině z toho, že:

[1] Dne 20. 12. 2014 uzavřela žalovaná jako mateřská společnost s dlužnicí jako dceřinou společností Smlouvu o alokaci služeb v rámci koncernu, na základě, které žalovaná od ledna 2015 poskytovala dlužnici služby za odměnu ve výši 60 000 eur měsíčně.

[2] Z výpisů z bankovního účtu dlužnice č. 5171510016/4000 vedeného v eur, a to za období od 18. 3. 2016 do 11. 2. 2019, vyplývá, že na účty žalované č. 5175350005/4000 a č. 5175350005/4000 (zřejmě správně z bankovních účtů dlužnice č. 5171510016/4000 a č. 5002207489/5500 na účet žalované č. 5175350005/4000 - poznámka odvolacího soudu) byly dlužnicí po celé sledované období prováděny platby uvedené ve výroku rozsudku, byly vždy označeny jako „Interne Zahlung“, tedy vnitřní neboli interní platby.

[3] Podle zprávy správkyně o hospodářské situaci dlužnice ze dne 9. 3. 2020 (B-27) hodnota majetku v majetkové podstatě dlužnice nedosahuje výše dluhů (závazků) dlužnice. Do insolvenčního řízení dlužnice byly přihlášeny pohledávky v celkové výši 412 288 519,66 Kč (zjištěny potom byly pohledávky v celkové výši 393 215 079,55 Kč).

[4] Zástupce ve věci ustanoveného znaleckého ústavu (vysoké školy) VŠE v Praze Mgr. Ing. Jaroslav Šantrůček, LL.M. při jednání stvrdil písemně zpracovaný znalecký posudek ze dne 14. 4. 2022 č. 336 B 160/2022 a setrval na pouze orientačně spolehlivém závěru posudku, podle něhož dlužnice v období mezi 18. 3. 2016 a 11. 2. 2019, ve kterém prováděla ve prospěch žalované bezhotovostní platby v celkové výši 2 454 529,37 eur, měla více věřitelů a měla se značnou pravděpodobností peněžitě závazky po dobu delší 30 dnů po lhůtě splatnosti. Z podkladů však nebylo možné ověřit, že zastavila platby podstatné části svých peněžitých závazků. Dlužnice pro sebe v roce 2018 podle indikace existence závazků vykázala negativní výsledek. Z přehledu ročních bilancí bylo možné s vyšší pravděpodobností předpokládat, že dlužnice nebyla ve sledovaném období předlužena. Pro zpracování analýzy mezery krytí neměl znalecký ústav dostatek podkladů.

[5] Dlužnice byla obžalována z toho, že ve větším rozsahu nesplnila jako zaměstnavatel svoji zákonnou povinnost, a tedy spáchala dle § 241 odst. 1 a 2 trestního zákona přečin neodvedení daně, pojistného na sociální zabezpečení a podobné povinné platby. (Obžaloba Okresního státního zastupitelství v Benešově ze dne 25. 7. 2022 podaná k Okresnímu soudu v Benešově,

č. j. 0 ZT 4/2021-97). Účetnictví dlužnice bylo vedeno v programu Helios Green a bylo uloženo na cloudovém úložišti společnosti O2. Z této zálohy byly vyexportovány potřebné mzdové a finanční informace a přibraná znalkyně z oboru ekonomika, odvětví účetní evidence, Ing. Soňa Nováková, Ph.D., mj. konstatovala, že vyjádřit se může toliko k období od července do listopadu 2018, neboť pro prosinec 2018 a rok 2019 nebyly na záloze uvedeny účetní podklady, ke kterým by se mohla objektivně vyjádřit. Z dalších listinných důkazů vyplývá, že již od roku 2017 byly zjištěny nedoplatky.

7. Na tomto základě insolvenční soud učinil závěr o skutkovém stavu, podle kterého:

[1] Dlužnice uzavřela se žalovanou smlouvu o alokaci služeb, jež potvrzuje vzájemnou provázanost obou společností jako mateřské a dceřiné společnosti. Dlužnice z titulu smlouvy následně v rozhodném období prováděla platby na účty žalované.

[2] V řízení nebyla vyvrácena existence úpadku dlužnice v rozhodném období. Ze znaleckého posudku navrženého žalovanou vyplynul pro nedostatek podkladů jenom orientačně spolehlivý závěr, že dlužnice měla v rozhodném období více věřitelů a měla peněžité závazky po dobu delší 30 dnů po lhůtě splatnosti. Závěry znaleckého posudku nejsou způsobilé vyvrátit existenci úpadku. Znalecký posudek nepokrývá ani veškeré rozhodné období provedených plateb. Povaha závěrů daná nedostatkem informací pro zpracování znaleckého posudku jde k tíži žalované, která tvořila s dlužnicí koncern. Při absenci účetnictví dlužnice, a to s ohledem na její velikost, nelze ani jinými důkazy existenci úpadku vyvrátit.

[3] Žalovaná při jednáních dne 27. 4. 2021, a to po poučení o koncentraci řízení podle § 118b odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“), a dne 31. 1. 2023 jako podklad pro vypracování navrhovaného znaleckého posudku ohledně sporné existence úpadku dlužnice v rozhodné době označila kompletní účetnictví dlužnice v elektronické podobě, které by mělo být přílohou trestního spisu Okresního soudu v Benešově sp. zn. 1 T 150/2022. Veškeré účetnictví dlužnice však již bylo dříve z jejího areálu odcizeno a stav zálohového disku (otisky virtuálních disků serverového systému) neumožňoval ani žalované rozklíčovat potřebné informace. Bez spolupráce se společností Asseco Solution, a.s. jsou zdrojová data (otisky virtuálních disků) zcela nepoužitelná. S ohledem na touto společností účtovanou odměnu 2 350 Kč bez DPH za hodinu práce, na kterýchžto nákladech se žalovaná odmítla podílet, byť i jen formou zálohy na provedení důkazu ve výši 100 000 Kč, proto soud prvního stupně neprovedl důkaz žalovanou navrhovaným dodatkem znaleckého posudku (§ 141 odst. 1 o. s. ř.). Existence zašifrovaných dat byla známa již v dubnu 2021, proto měl soud prvního stupně v tomto směru učiněný důkazní návrh žalované z 31. 1. 2023 za účelový s cílem oddálit rozhodnutí v této věci. Tomu odpovídá i další procesní chování žalované v řízení, v němž až po vypracování znaleckého posudku uplatnila námitku věcné nepřislušnosti eventuálně nedostatku mezinárodní pravomoci soudu a následně při jednání dne 8. 11. 2022 avizovala snahu o smírné vyřešení věci.

8. Insolvenční soud po citaci § 235 odst. 1 IZ, § 241 odst. 1, 2, 4 IZ dospěl k následujícím závěrům:

[1] Odpůrcí žaloba v této věci byla podána osobou aktivně věcně legitimovanou (§ 239 odst. 1 IZ) včas v zákonné lhůtě podle § 239 odst. 3 IZ.

[2] Dlužnice zaplatila žalované v období od 18. 3. 2016 do 11. 2. 2019 v jednotlivých platbách celkem 2 454 592,37 eur. Insolvenční řízení bylo zahájeno dne 15. 3. 2019 všechna žalobou napadená právní jednání tak dlužnice učinila v době tří let před jeho zahájením, byla tak splněna podmínka § 241 odst. 4 IZ.

[3] Existence úpadku podle § 3 IZ, jež je otázkou právní, nebyla vyvrácena. Soud měl za prokázanou existenci koncernu pro vztah žalované a dlužnice jako mateřské a dceřiné společnosti ve smyslu § 79 odst. 1 zákona č. 90/2012 Sb., o obchodních korporacích a družstvech (dále jen „ZOK“) a Smlouvou o alokaci služeb uzavřenou v rámci koncernu. Názor soudu

o existenci koncernového propojení mezi dlužnicí a žalovanou žádná ze stran v průběhu řízení nerozporovala, proto soud k tomu neprováděl širší dokazování. Existence koncernu založila vyvratitelnou právní domněnku, že v době, kdy proběhly označené platby, byla dlužnice v úpadku. Pokud žalovaná chtěla tuto domněnku existence úpadku dlužnice v rozhodném období vyvrátit, bylo na ní, aby tvrdila a prokázala, že dlužnice v úpadku nebyla, to se však prostřednictvím vypracovaného znaleckého posudku, jehož závěry byly ovlivněny nedostatkem informací, nestalo. Znalecký posudek nepokrývá ani veškeré rozhodné období provedených plateb.

[4] Majetková podstata dlužnice zcela nepostačuje k pokrytí pohledávek všech přihlášených věřitelů a věřitelů, kteří uplatnili zapodstatované pohledávky. Je proto zřejmé, že žalovaná dostala na své pohledávky za dlužnicí více, než by jí náleželo v konkursu. Všechny zákonné podmínky § 241 IZ byly splněny a žalobou napadené platby jsou zvýhodňujícími právními úkony, a dle § 235 a § 236 IZ tak jsou vůči věřitelům dlužnice v insolvenčním řízení neúčinnými právními úkony.

[5] Ve smyslu § 237 odst. 1 IZ soud zároveň uložil žalované povinnost zaplatit do majetkové podstaty dlužnice plnění z neúčinných právních úkonů, tj. částku 2 454 592,37 eur.

[6] O nákladech řízení soud prvního stupně rozhodl podle § 163 IZ a § 142 odst. 1 o. s. ř. a věcně úspěšné žalobkyni přiznal jejich náhradu proti žalované za právní zastoupení v řízení advokátem výpočtem obsaženým v odstavci 24 písemného odůvodnění rozsudku.

9. Proti tomuto rozsudku v celém rozsahu podala žalovaná včasné odvolání (č. l. 177), jímž navrhovala jeho zrušení a vrácení věci soudu prvního stupně k dalšímu řízení. Odvolání (č. l. 181) žalovaná podala rovněž proti doplňujícímu usnesení o nákladech řízení a soudním poplatku. Žalovaná v odvolání při uplatnění odvolacích důvodů podle § 205 odst. 2 písm. d) a e) zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“) namítla, že:

[1] Soud prvního stupně postupoval v rámci dokazování nesprávně, pokud neprovedl ze strany žalované navržený důkazní prostředek, a to vypracování dodatku k již vypracovanému znaleckému posudku ze dne 14. 4. 2022, č. 336 B 160/2022, znalcem z oboru ekonomiky, Mgr. Ing. Jaroslavem Šantrůčkem, LL.M. ohledně otázky, zda dlužnice byla v rozhodné době od 18. 3. 2016 do 11. 2. 2019 v úpadku či nikoliv.

[2] Závěrem znaleckého posudku, i po výsledku znalce při jednání dne 8. 11. 2022, bylo, že dlužník měl v rozhodném období více věřitelů a měl se značnou pravděpodobností peněžité závazky po dobu delší 30 dnů po lhůtě splatnosti. Z předložených podkladů však nebylo možné určit, zda dlužnice zastavila platby podstatné části svých závazků. Z přehledu ročních bilancí bylo možné s vyšší pravděpodobností předpokládat, že dlužnice nebyla ve sledovaném období předlužena. Pro zpracování úplné analýzy neměl znalec dostatek podkladů, neboť nebylo k dispozici kompletní účetnictví dlužnice.

[3] Na jednání dne 31. 1. 2023 navrhla právní zástupkyně žalované, aby si soud vyžádal účetnictví dlužnice od Okresního soudu v Benešově, neboť toto se nachází v elektronické podobě jakožto příloha trestního spisu sp. zn. 1 T 150/2022. V tomto spise by se mělo nacházet kompletní účetnictví dlužnice, které by mohl znalec využít k doplnění chybějících skutečností pro posouzení, zda dlužnice byla v rozhodné době v úpadku či nikoliv.

[4] Přípisem ze dne 22. 2. 2023 soud prvního stupně žalované sdělil, že náklady na zpracování doplnku znaleckého posudku budou zřejmě vysoké a že odhadovaná záloha na znalecký posudek bude činit cca 100 000 Kč. Žalovaná měla do 10 dnů sdělit, zda trvá na důkazu doplnění znaleckého posudku. Žalovaná se vyjádřila dne 3. 3. 2023 tak, že předpokládané náklady se týkají transformace účetních dat dlužnice, jejichž obsah nezná ani správkyně, která by s nimi měla být zásadně obeznámena, pokud jsou k dispozici. Náklady na transformaci dat by tak měly zásadně jít k tíži žalobkyně, která je povinna seznámit se s účetnictvím subjektu, kterému byla přiřazena jako

insolvenční správkyňě. Žalovaná dále trvala na vyhotovení dodatku znaleckého posudku s požadavkem, aby podkladem pro vyhotovení dodatku bylo vyjádření znalce o předpokládaných nákladech a dále vyjádření společnosti, která bude transformovat data, neboť pouhý odhad ze strany soudu nepovažuje za věrohodný. Soud prvního stupně následně bez doplnění dokazování rozhodl ve věci napadeným rozsudkem, ačkoliv původně odročil jednání dne 31. 1. 2023 za účelem vyhotovení dodatku ke znaleckému posudku.

[5] Důvodem pro nezařazení zpracování dodatku ke znaleckému posudku nemůže být soudem prvního stupně uvedená skutečnost, že žalovaná odmítla uhradit zálohu na vypracování dodatku znaleckého posudku. Žalovaná ve sdělení ze dne 3. 3. 2023 neodmítla nést náklady spojené s vypracováním dodatku znaleckého posudku, ale pouze požádala o sdělení přesné kalkulace, na základě které dospěl soud ke stanovené částce. Na provedení navrženého důkazu dále jednoznačně trvala. V případě žalované byl soudem prvního stupně pomínut postup podle § 141 odst. 1 o. s. ř., žalovaná nebyla poučena o tom, že dodatek ke znaleckému posudku nebude proveden, pokud nezaplatí další zálohu. Nutno v této souvislosti rovněž uvést, že soud prvního stupně ani nezaslal platební údaje pro provedení platby zálohy na dodatek ke znaleckému posudku, ani výši zálohy nevyčíslil.

[6] Údaj v rozsudku o tom, že žalovaná byla poučena o následcích nezaplacení zálohy na náklady posudku ve smyslu § 141 o. s. ř. již dne 15. 9. 2021 neodpovídá obsahu spisu. Navíc toto poučení se týkalo vyhotovení znaleckého posudku původního, nikoli dodatku ke znaleckému posudku.

[7] Navrhovaný dodatek ke znaleckému posudku měl zodpovědět krucální otázku, která by měla být v řízení zodpovězena dříve, než soud přistoupí k rozhodnutí o určení neúčinnosti sporných plateb ve prospěch žalované. Navržený důkaz ze strany žalované měl za cíl vyvrátit domněnku úpadku dlužníka v době, ze které pocházejí sporné bankovní převody. O důvodnosti vypracování tohoto dodatku také svědčí existence zpráv nezávislého auditora z let 2015 a 2016, které shodně uvádějí, že dlužník nebyl v této době v úpadku a které soud I. stupně neprovedl, ani k nim nikterak nepřihlédl. Postup soudu prvního stupně, v rámci, kterého nebyl dodatek ke znaleckému posudku vypracován, je tak v rozporu se zásadou spravedlivé ochrany práv a oprávněných zájmů účastníků podle § 1 o. s. ř.

[8] K tíži žalované nelze klást, že si insolvenční správkyňě nedokázala za celou dobu insolvenčního řízení obstarat účetnictví dlužníka a musela s ním přijít až strana žalovaná. Insolvenční správkyňě již v rámci insolvenčního řízení dlužníka zpeněžuje dosud zjištěný majetek, ze kterého plynou dosti vysoké výnosy v řádech milionů. Právě z těchto částek by mohly být uhrazeny náklady na transformaci dat a vyhotovení dodatku znaleckého posudku, neboť je to žalobkyně, která podala žalobu na určení neúčinnosti právních úkonů a břemeno tvrzení a důkazní leží na její straně.

10. Žalobkyně se ve vyjádření k odvolání (č. l. 187) ztotožnila s rozhodnutím soudu prvního stupně v plném rozsahu a k odvolacím námitkám uvedla, že:

[1] Odvolání žalované je nedůvodné, neobsahuje žádné relevantní argumenty proti správnosti napadeného rozsudku a postupu soudu prvního stupně, který jeho vydání předcházel. Napadený rozsudek je věcně správný a zcela po právu.

[2] Řízení před soudem prvního stupně žalovanou namítanými vadami netrpí. Neprovedení důkazu dodatkem znaleckého posudku ze dne 14. 4. 2022, č. 336 B 160/2022, provedeného znalcem z oboru ekonomiky Mgr. Ing. Jaroslavem Šantrůčkem, I.L.M., zavinila žalovaná, kterou tíží důkazní břemeno k prokázání skutečnosti, že nebyla v rozhodné době v úpadku.

[3] I přes poučení a výzvu nadepsaného soudu ze dne 27. 4. 2021 ve smyslu § 118 b odst. 1 o. s. ř. o koncentraci řízení a o skutečnosti, že neunáší důkazní břemeno, zda byla dlužnice v rozhodné době v úpadku či nikoliv, navrhla žalovaná pouze provedení důkazu dodatkem znaleckého posudku, avšak

tento návrh dostatečně nespecifikovala. Provedení žádných dalších relevantních důkazů k prokázání svých tvrzení žalovaná nenavrhl.

[4] Soud prvního stupně učinil dne 22. 2. 2023 opakovaný dotaz, zda žalovaná trvá na tom, aby v řízení byl proveden důkaz dodatkem znaleckého posudku a zda složí (vzhledem k náročnosti vypracování takového dodatku) přiměřenou zálohu na provedení tohoto důkazu ve výši 100 000 Kč. K této výzvě se žalovaná věcně nikterak nevyjádřila a omezila se pouze na opakované sdělení, že ji netíží důkazní břemeno a že jej má nést žalobkyně.

[5] Primární povinnost platit náklady řízení, tj. také náklady na provedení důkazů dle ust. § 140 ve spojení s ust. § 141 o. s. ř., tíží toho účastníka, k jehož prospěchu má být takový důkaz proveden. Důkaz dodatkem znaleckého posudku měl sloužit k prokázání skutečností, že dlužnice v rozhodné době nebyla v úpadku. Takové důkazní břemeno tíží žalovanou a takový důkazní návrh je tedy třeba hodnotit tak, že tento by byl proveden k možnému prospěchu žalované. Pokud pak žalovaná nesložila, a to i přes opakovanou výzvu nadepsaného soudu, požadovanou přiměřenou zálohu na provedení důkazu, nadepsaný soud správně postupoval tak, že takový důkaz v řízení neprovedl. A následně vzhledem k absenci dalších důkazních návrhů dokazování ukončil a rozhodl na základě provedeného dokazování tak, že žalobnímu návrhu žalobkyně v celém rozsahu vyhověl.

11. Odvolací soud podle § 212 a § 212a o. s. ř., přezkoumal napadený rozsudek včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, a poté, co odvolání projednal na jednání konaném dne 5. 11. 2024, a dospěl k těmto zjištěním a závěrům.
12. Podle § 13 zák. č. 89/2019 Sb., občanský zákoník (dále jen „o. z.“) může každý, kdo se domáhá právní ochrany, důvodně očekávat, že jeho právní případ bude rozhodnut obdobně jako jiný právní případ, který již byl rozhodnut a který se s jeho právním případem shoduje v podstatných znacích; byl-li právní případ rozhodnut jinak, má každý, kdo se domáhá právní ochrany, právo na přesvědčivé vysvětlení důvodů této odchylky.
13. Odvolací soud v této věci neměl důvod odchytil se od svých právních závěrů vyslovených již v rozsudku ze dne 13. 12. 2022, č. j. 102 VSPH 124/2022-251, kterým byl potvrzen vyhovující rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 18. 10. 2021, č. j. 74 ICm 3066/2020-206, v souběžně vedeném incidenčním sporu zahájeném správkyní téže dlužnice rovněž žalobou dne 4. 9. 2020 o určení neúčinnosti plateb provedených dlužnicí ve prospěch společnosti G.A.M. Holding GmbH v době od 18. 3. 2016. Dovolání žalované G.A.M. Holding GmbH bylo usnesením Nejvyššího soudu ze dne 29. 8. 2024, sen. zn. 29 ICdo 2/2024 odmítnuto, nebyl tak zpochybněn závěr soudů nižších stupňů o tom, že v době realizace sporných plateb v období po 18. 3. 2016 dlužnice se žalovanou společností tvořily koncern a žalované se nepodařilo vyvrátit domněnku úpadku, neboť neprokázala, že dlužnice v rozhodné době nebyla v úpadku (minimálně) ve formě platební neschopnosti, ostatně proti tomuto závěru dovolací argumentace ani nesměřovala. Vzhledem k tomu, že se jedná o případ shodný v podstatných znacích s nyní souzenou věcí, mohl odvolací soud vyjít z odůvodnění svého dřívějšího rozhodnutí.
14. Rozhodná právní úprava:

[1] Podle § 235 IZ neúčinnými jsou právní úkony, kterými dlužník zkracuje možnost uspokojení věřitelů nebo zvýhodňuje některé věřitele na úkor jiných. Za právní úkon se považuje též dlužníkově opomenutí (odstavec 1). Neúčinnost dlužníkových právních úkonů, včetně těch, které tento zákon označuje za neúčinné a které dlužník učinil poté, co nastaly účinky spojené se zahájením insolvenčního řízení, se zakládá rozhodnutím insolvenčního soudu o žalobě insolvenčního správce, kterou bylo odporováno dlužníkovým právním úkonům (dále jen „odpůrčí žaloba“), není-li dále stanoveno jinak (odstavec 2).

[2] Podle § 240 IZ právním úkonem bez přiměřeného protiplnění se rozumí právní úkon, jímž se dlužník zavázal poskytnout plnění bezúplatně nebo za protiplnění, jehož obvyklá cena je podstatně nižší než obvyklá cena plnění, k jehož poskytnutí se zavázal dlužník (odstavec 1). Právním úkonem bez přiměřeného protiplnění se rozumí pouze právní úkon, který dlužník učinil v době, kdy byl v úpadku, nebo právní úkon, který vedl k dlužníkovu úpadku. Má se za to, že právní úkon bez přiměřeného protiplnění učiněný ve prospěch osoby dlužníku blízké nebo osoby, která tvoří s dlužníkem koncern, je úkonem, který dlužník učinil v době, kdy byl v úpadku (odstavec 2). Právnímu úkonu bez přiměřeného protiplnění lze odporovat, byl-li učiněn v posledních 3 letech před zahájením insolvenčního řízení ve prospěch osoby dlužníku blízké nebo osoby, která tvoří s dlužníkem koncern, anebo v době 1 roku před zahájením insolvenčního řízení ve prospěch jiné osoby (odstavec 3).

[3] Podle § 241 zvýhodňujícím právním úkonem se rozumí právní úkon, v jehož důsledku se některému věřiteli dostane na úkor ostatních věřitelů vyššího uspokojení, než jaké by mu jinak náleželo v konkursu (odstavec 1). Zvýhodňujícím právním úkonem se rozumí pouze právní úkon, který dlužník učinil v době, kdy byl v úpadku, nebo právní úkon, který vedl k dlužníkovu úpadku. Má se za to, že zvýhodňující právní úkon učiněný ve prospěch osoby dlužníku blízké nebo osoby, která tvoří s dlužníkem koncern, je úkonem, který dlužník učinil v době, kdy byl v úpadku (odstavec 2).

15. Judikatura je ve výkladu citovaných ustanovení mimo jiné ustálena v těchto závěrech:

[1] Ustanovení § 235 odst. 1 IZ neobsahuje samostatnou definici neúčinného právního úkonu dlužníka; obsah pojmu „zkracující právní úkon dlužníka“ a „zvýhodňující právní úkon dlužníka“ dává (pro insolvenční účely) ustanovení § 240 až § 242 IZ. Výrazy použité v ustanovení § 235 odst. 1 věty první IZ (právní úkony, kterými dlužník „zkracuje možnost uspokojení věřitelů nebo zvýhodňuje některé věřitele na úkor jiných“) přitom insolvenční zákon vykládá právě jen prostřednictvím ustanovení § 240 až § 242 insolvenčního zákona. Ponechají-li se stranou právní úkony, které dlužník učinil poté, co nastaly účinky spojené se zahájením insolvenčního řízení, v rozporu s ustanoveními § 111 a § 246 odst. 2 insolvenčního zákona, lze podle ustanovení § 235 až § 243 insolvenčního zákona odporovat jen těm právním úkonům dlužníka, jež jsou taxativně vypočteny v ustanoveních § 240 až § 242 insolvenčního zákona [srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 2. 2014, sp. zn. 29 Cdo 677/2011, uveřejněný pod číslem 60/2014 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek (dále jen „R 60/2014“), nebo rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 22. 12. 2015, sen. zn. 29 ICdo 48/2013, uveřejněný pod číslem 106/2016 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek.

[2] Pro závěr o neúčinnosti právního úkonu bez přiměřeného protiplnění dle § 240 IZ musí být (ve stručnosti) kumulativně splněny čtyři podmínky. Dlužník se zavázal poskytnout plnění bezúplatně nebo za protiplnění, jehož obvyklá cena je podstatně nižší než obvyklá cena plnění, k jehož poskytnutí se zavázal dlužník, právní úkon učinil v době, kdy byl v úpadku nebo tento právní úkon k úpadku vedl, byl učiněn ve lhůtě jednoho roku (případně tří let) před zahájením insolvenčního řízení a nevztahuje se na něj žádná z výjimek dle § 240 odst. 4 IZ. Srovnej rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. 2. 2019, sen. zn. 29 ICdo 112/2016.

[3] Břemeno tvrzení a důkazní ohledně skutečnosti, že ve smyslu § 240 IZ dlužník neobdržel přiměřené protiplnění, tíží insolvenčního správce jako žalobce. Z toho současně plyne, že břemeno tvrzení a důkazní o tom, že dlužník přiměřené protiplnění naopak obdržel, přirozeně tíží žalovaného; shodné platí i pro výjimky dle § 240 odst. 4 IZ. Srovnej rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. 11. 2019, sen. zn. 29 ICdo 178/2017.

[4] Posouzení žalobou uplatněného a soudy přiznaného nároku (jako celku) coby nároku vzešlého z neúčinného právního úkonu dlužníka nepřekáží, že žalobce se žalobou domáhal jak vyslovení

neúčinnosti jím označeného právního úkonu, tak (současně) zaplacení částky, jež v důsledku takového úkonu ušla (podle žaloby měla ujít) z majetku (majetkové podstaty) dlužníka (srov. např. opět R 60/2014).

[5] Projev vůle, jímž dlužník plní dluh (peněžitý závazek) svému věřiteli, je právním úkonem, jelikož jde o projev vůle směřující k zániku povinnosti splnit dluh (závazek). Neúčinným právním úkonem může být také plnění na již splatný dluh. Prospěch, který se věřiteli dostane v důsledku takového zvýhodňujícího právního úkonu dlužníka, totiž nespočívá v tom, že věřitel dostane od dlužníka více, než by mu náleželo (nebýt úpadkové situace dlužníka), ale že je poskytnutým plněním zvýhodněn proti jiným věřitelům (kteří by měli v konkursu pro účely poměrného uspokojení z nedostatečného majetku dlužníka stejné postavení jako věřitel, jehož pohledávku se dlužník rozhodl takto uspokojit). Právě selektivnímu uspokojování jednoho věřitele v neprospěch ostatních věřitelů má institut neúčinnosti zvýhodňujících právních úkonů zabránit. Zásada *par conditio creditorum* (*pari passu*) neboli poměrného uspokojování nároků věřitelů (nezajištěných věřitelů) je jednou z hlavních zásad insolvenčního řízení, jež je modifikována zvláštními nároky některých věřitelů (srov. zejména § 296 a § 298 insolvenčního zákona). Podstatou neúčinnosti právních úkonů podle insolvenčního zákona je především zajištění ochrany věřitelů před právními úkony dlužníka, které v konečném důsledku krátí věřitele. Je rozhodující, zda dlužník dluh uhradil způsobem (v rozsahu), v jehož důsledku se věřiteli dostalo na úkor ostatních věřitelů vyššího uspokojení, než jaké by mu jinak náleželo v konkursu (dle § 241 odst. 1 IZ), čímž věřitele zvýhodnil oproti jiným věřitelům (srov. opět R 60/2014, jakož i rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 31. 10. 2016, sp. zn. 29 Cdo 3815/2014, ze dne 27. 3. 2018, sen. zn. 29 ICdo 17/2016, a ze dne 31. 10. 2019, sen. zn. 29 ICdo 156/2017, včetně další judikatury Nejvyššího soudu zmíněné v jeho důvodech).

[6] Smyslem úpravy neúčinnosti právních úkonů dlužníka v insolvenčním zákoně je, aby se osoba dlužníku blízká při právních úkonech s dlužníkem přesvědčila, že je dlužník nečiní v době, kdy je v úpadku, a vede ji k tomu, aby nečinila právní úkony (nepřijímala podle nich plnění) na újmu práv věřitelů dlužníka. Jestliže se tak nezachová, musí být srozuměna s tím, že tento úkon bude v případě rozhodnutí o úpadku dlužníka insolvenčním správcem zpochybněn. Srovnej např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 9. 2015, sen. zn. 29 ICdo 17/2013, uveřejněný v časopise Soudní judikatura č. 8, ročník 2016, pod číslem 101, jakož i usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 11. 2015, sen. zn. 29 ICdo 50/2014.

[7] K vyvrácení domněnky úpadku ve smyslu ustanovení § 241 odst. 2 IZ se požaduje průkaz toho, že dlužník v době, kdy učinil odporovaný právní úkon, nebyl (objektivně vzato) ani v úpadku ve formě platební neschopnosti ani v úpadku ve formě předlužení. Srovnej např. důvody rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 27. 9. 2018, sen. zn. 29 ICdo 86/2016.

16. Odvolací soud souhlasí se soudem prvního stupně v tom, že sporné platby jsou zvýhodňujícími právními jednáními podle § 241 IZ. V situaci, v níž dlužnice spornými platbami uhradila žalované platby v celkové výši 2 454 592,27 EUR (což činilo podle průměrného kurzu EURO/CZK v inkriminovaném období cca 63 330 000 Kč) a kdy na uspokojení přihlášených pohledávek nezajištěných věřitelů v celkové výši 412 083 788,83 Kč (z čehož byly popřeny pohledávky v celkové výši jen 18 547 750,75 Kč) připadá (nezajištěný) majetek (jen) v hodnotě 6 073 050,50 Kč (soupis majetkové podstaty ze dne 26. 11. 2020 - B-55), je zjevné, že žalované se dostalo na úkor ostatních (nezajištěných) věřitelů (u nichž se ze zpeněžení stávajícího majetku podstaty předpokládá jen 0,02 % uspokojení) vyššího, a to 100 % uspokojení, než jaké by jí náleželo v konkursu vedeném na majetek dlužnice. Jinými slovy, kdyby nedošlo k (100 %) úhradě sporných plateb ve prospěch žalované a tomu odpovídající částka by byla součástí majetkové podstaty, žalované (jako přihlášenému nezajištěnému věřiteli) by se dostalo v konkursu nižšího (než 100 %) uspokojení (jen cca 9,6 % uspokojení).

17. Odvolací soud pak souhlasí se soudem prvního stupně i v tom, že žalovanou, která byla v rozhodné době provedení sporných plateb osobou blízkou dlužnici, stíhalo břemeno tvrzení a důkazní vyvrátit domněnku, že zvýhodňující právní jednání dlužnice učinila v době, kdy byla v úpadku. Žalovaná by přitom vyvrátila domněnku úpadku dlužnice jen tehdy, prokázala-li by, že dlužnice v době, kdy provedla sporné platby (březen 2016 až únor 2019), nebyla v úpadku v žádné z jeho forem (tj. nebyla v platební neschopnosti a nebyla ani předlužena).
18. Ve vztahu k neexistenci úpadku ve formě platební neschopnosti by tak žalovaná musela tvrdit a prokázat, že dlužnice byla schopna plnit své peněžité závazky, které jsou (byly) více než 30 dní po lhůtě splatnosti. Ve vztahu k neexistenci úpadku ve formě předlužení by musela tvrdit a prokázat, že souhrn závazků dlužnice (bez ohledu na jejich splatnost) nepřevyšoval hodnotu jejího majetku. Přitom hodnotu majetku představuje cena majetku vyjádřená v penězích v rozhodné době a dále, v případě, kdy lze se zřetelem ke všem okolnostem předpokládat, že dlužník bude moci ve správě majetku nebo v provozu obchodního závodu pokračovat, též cena majetku, který pravděpodobně získá touto (budoucí) správou nebo provozem obchodního závodu (budoucí očekávané výnosy) [srovnej obdobně usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 3. 2017, sen. zn. 29 NSČR 32/2015]. Srovnej obdobně (při výkladu § 240 odst. 2 IZ) např. důvody rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 23. 10. 2018, sen. zn. 29 ICdo 106/2016.
19. Žalovaná v řízení nesouhlasila se závěrem, že se dlužnice nacházela v době provedení sporných plateb v úpadku, neboť ze zpráv nezávislého auditora o ověření účetní závěrky dlužnice k 31. 12. 2015 a 31. 12. 2016 nevyplývá, že by dlužnice měla být v roce 2015 a v roce 2016 v úpadku, přičemž k posouzení této otázky bylo soudem zadáno vypracování znaleckého posudku.
20. V situaci, v níž zpráva nezávislého auditora (Ing. Libora Bosáka) o ověření účetní závěrky dlužníka k 31. 12. 2015 se připíná k období od 1. 1. 2015 do 31. 12. 2015 (tedy k období, jež předcházelo období od března 2016, kdy byly provedeny sporné platby), a kdy ze zprávy nezávislého auditora o ověření účetní závěrky dlužnice k 31. 12. 2016 (jež se připíná jen k období od 1. 1. 2016 do 31. 12. 2016), resp. k ní připojené účetní rozvahy v plném rozsahu ke dni 31. 12. 2016, nelze dovodit, že by dlužnice disponovala dostatečným (zejména finančním) majetkem, jenž by byla schopna bez obtíží využít k úhradě svých závazků v rozsahu 448 662 000 Kč (z toho činily dlouhodobé závazky 164 095 000 Kč a krátkodobé závazky 284 567 Kč), lze mít za to, že žalovaná těmito důkazy neprokázala, že dlužnice v rozhodné době nebyla v úpadku (minimálně) ve formě platební neschopnosti.
21. Podle názoru odvolacího soudu pak nelze mít za (spolehlivě) vyvrácenou domněnku existence úpadku dlužnice v době provedení sporných plateb ani ze znaleckého posudku ze dne 14. 4. 2022, z jehož závěrů mimo jiné plyne, že na základě provedených analýz došel znalec pouze k orientačně spolehlivému závěru, že dlužnice, která je právnickou osobou, je (byla) dle § 3 (insolvenčního zákona) v úpadku, neboť:

A/ Dlužnice v zadaném období má (měla) více věřitelů a má (měla) se značnou pravděpodobností peněžité závazky po dobu delší 30 dnů po lhůtě splatnosti.

B/ Dlužnice pravděpodobně má (měla) závazky po dobu delší 30 dnů po lhůtě splatnosti a neplní (neplnil) je po dobu delší 3 měsíců po lhůtě splatnosti. Na tuto otázku by však bylo třeba zpracovat dostatečně podrobnou analýzu, ke spolehlivému doložení tohoto kritéria posouzení ale nemá znalec dostatek podkladů.

C/ K datu zpracování posudku nelze s jistotou doložit, že není (nebylo) možné dosáhnout uspokojení některé ze splatných peněžitých pohledávek vůči dlužnici výkonem rozhodnutí nebo exekucí. Z uvedeného přehledu ročních bilancí lze s vyšší pravděpodobností usuzovat, že v rozhodném období sporných plateb nebyla společnost dlužnice předlužena. Tzn., že pravděpodobně bylo možné dosáhnout uspokojení některé ze splatných peněžitých pohledávek

vůči dlužnici výkonem rozhodnutí nebo exekucí, neboť jmění dlužnice jako rozdíl likvidní hodnoty majetku a vykazované hodnoty závazků má (mělo) v rozhodném období větší než nulovou (kladnou) hodnotu.

22. Jinými slovy, ani ze závěrů znaleckého posudku nelze (s jistotou) dovodit, že dlužnice nebyla v rozhodné době v úpadku ve formě platební neschopnosti, tedy že byla schopna uhradit veškeré splatné (osvědčené) pohledávky svých věřitelů.
23. Pokud se týká postupu soudu prvního stupně v řízení, ten lze částečně shledat nesprávným nikoliv z důvodů namítaných v odvolání žalovanou, ale v tom, že dostatečně nezohlednil, že úpadkovou situaci dlužnice jakožto otázku ryze právní nelze bez dalšího zkoumat a prokazovat znaleckým posudkem, resp. obsahem znaleckého zkoumání nahrazovat absenci základních skutkových tvrzení, která musí k úpadkové situaci uvést žalovaná, kterou v tomto směru tíží břemeno tvrzení a důkazní, a která jsou ve výsledku s to založit úvahu o možném vyvrácení zákonné domněnky podle § 241 odst. 2 IZ.
24. V tomto směru potřebná konkrétní tvrzení, popsaná v odstavci 18. odůvodnění tohoto rozhodnutí, však žalovaná v celém průběhu řízení neuvedla, a to jak ve vyjádření k žalobě ze dne 2. 11. 2020 (č. 1. 22 spisu), tak při jednání dne 27. 4. 2021, kdy navrhla k prokázání neexistence úpadku vypracování znaleckého posudku, neučinila tak ani později po poučení v rámci soudem prvního stupně v dostatečném rozsahu vytvořeného prostoru po koncentraci řízení provedené podle § 118b o. s. ř. při tomto jednání (protokol na č. 1. 36 spisu), stejně jako v průběhu odvolacího jednání. Při nesplnění povinnosti tvrzení rozhodných skutečností ohledně neexistence úpadku ve formě platební neschopnosti či předložení pak nevypracování dodatku znaleckého posudku, a důvody k tomu soud prvního stupně vedoucí, nebyly skutečnostmi, které by mohly zpochybnit správnost závěru o nevyvrácení zákonné domněnky úpadku vysloveného jak soudem prvního stupně v tomto řízení, tak i soudem odvolacím v předcházejícím rozhodnutí v řízení sen. zn. 102 VSPH 124/2022 (74 ICm 3066/2020) s účastí G.A.M. Holding GmbH na straně žalované.
25. Odvolací soud proto napadený rozsudek podle § 219 o. s. ř. jako věcně správný potvrdil, a to včetně výroku s platební povinností žalované podle § 237 odst. 1 IZ, jakož i navazujících výroků o nákladech řízení a soudním poplatku, o nichž bylo ve vztahu ke státu rozhodnuto doplňujícím usnesením.
26. O nákladech odvolacího řízení rozhodl odvolací soud podle § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o. s. ř. a přiznal v řízení úspěšné žalobkyni náhradu nákladů, které účelně vynaložila na uplatnění svého práva, jež sestávají z mimosmluvní odměny za zastupování advokátem ve výši 3 100 Kč podle § 9 odst. 4 písm. c), § 7 bodu 5 a § 11 odst. 1 písm. g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátního tarifu), za 2 úkony právní služby (vyjádření k odvolání ze dne 30. 6. 2023 a účast na jednání před soudem konaném dne 5. 11. 2024) a dvou náhrad hotových výdajů ve výši 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu, což s připočtením 21 % daně z přidané hodnoty z částky 6 800 Kč ve výši 1 428 Kč činí celkem 8 228 Kč.
27. O místu a lhůtě k plnění bylo rozhodnuto podle § 149 odst. 1 o. s. ř. a § 160 odst. 1 o. s. ř.

Poučení:

Proti bodu I. výroku tohoto rozsudku je dovolání přípustné, jestliže napadený rozsudek závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak. Dovolání lze podat do 2 měsíců

od doručení tohoto rozsudku prostřednictvím Krajského soudu v Praze k Nejvyššímu soudu (§ 237, § 239 a § 240 odst. 1 o. s. ř.).

Proti bodu II. výroku tohoto rozsudku není dovolání přípustné [§ 238 odst. 1 písm. h) o. s. ř.].

Tento rozsudek se považuje za doručený okamžikem zveřejnění v insolvenčním rejstříku. Žalobkyni a žalované se však doručuje i zvláštním způsobem, přičemž lhůta k podání dovolání začíná běžet ode dne zvláštního doručení rozsudku (§ 74 odst. 2 insolvenčního zákona).

Nebude-li povinnost stanovená rozsudkem splněna dobrovolně, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí (§ 251 o. s. ř.) nebo exekuční návrh [§ 37 zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád)].

Praha 5. listopadu 2024

JUDr. Peter Trebatický, Ph.D., LL.M. v. r.
předseda senátu